

Arrest

nr. 135 694 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn, van Bayangi-origine, afkomstig van Etoko 3 (South West Province). Toen u nog een baby was werden uw ouders vermoord. U werd hierna opgevoegd door een ander koppel, uw pleegouders. Toen u 17 jaar oud was kreeg u een auto-ongeluk waarbij u verwond geraakte aan uw oor. De behandeling was duur en uw pleegouders konden dit niet betalen. Zij maakten met de chieft van Etoko een afspraak. Hij zou uw behandeling betalen en in ruil diende u met hem te trouwen als u 20 jaar werd. Uw pleegouders brachten u van deze afspraak toen echter niet op de hoogte. Toen u 18 jaar was startte u een relatie met (T.), een jongen uit uw dorp. U

geraakte 4 keer zwanger van hem, maar uw moeder brak deze zwangerschappen steeds af. Ze was tegen uw relatie met (T.) en verbood u hem te zien. Toen u twintig jaar was werd u ervan op de hoogte gebracht dat u met de chieft diende te huwen. U weigerde dit echter. Twee maanden nadat u vernam dat u met de chieft diende te huwen zag u van achter aan het huis dat zes mannen van de chieft u kwamen halen. U liep naar (T.) die u naar de bush bracht, vanwaar u naar een u onbekende vrouw vluchtte. Zij bracht u in contact met (C.), een Nigeriaanse vrouw, die u met documenten die u niet toebehoorden, naar België bracht. In België dwong zij u tot prostitutie omdat u haar het bedrag van de reis diende terug te betalen. U wist echter te ontkomen en vroeg op 13 juli 2012 asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw bewering als zou u gedwongen zijn te huwen met de chieft van Etoko niet aannemelijk weet te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat u, die heel uw leven in Etoko zou gewoond hebben (zie gehoor CGVS, p. 3) en die reeds twee maanden voor uw vertrek uit het dorp wist dat ze met die chieft moest huwen, wel heel weinig op de hoogte blijkt te zijn over de chieft en diens persoonlijke leven. Zo weet u niet hoelang chieft Oro Eyong al chieft is in uw dorp en kent u de naam van zijn vader, van wie u nochtans vermoedt dat die zijn voorganger was als chieft, niet. U weet evenmin door wie de chieft zal opgevolgd worden, en vermoedt 'misschien zijn kinderen', maar u weet niet wie van zijn kinderen en of dit al dan niet nog moet bepaald worden. U weet dat de chieft veel kinderen heeft maar weet niet hoeveel. Evenmin weet u wie de eerste vrouw is van chieft Oro Eyong en weet u niet hoeveel vrouwen hij al heeft, noch kent u de naam van één van zijn vrouwen (zie gehoor CGVS, p. 3, 7). Verder verklaart u dat de chieft een hoge functie heeft binnen de CPDM-partij, maar u weet niet welke functie hij dan precies heeft (zie gehoor CGVS, p. 9). **Aangezien u opgroeide in het dorp waarvan Oro Eyong de chieft is, toch een publieke functie die in de belangstelling staat, is het niet aannemelijk dat u niet beschikt over dergelijke informatie over de man met wie u nota bene zou moeten huwen.**

Ook andere verklaringen tonen aan dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen gedwongen te zijn geweest met de chieft te trouwen. Zo verklaarde u dat u reeds 20 jaar was toen uw pleegmoeder u meldde dat u zou moeten trouwen met de chieft. U verklaarde voordien van niks geweten te hebben (zie gehoor CGVS, p. 7). Nochtans dateerde de overeenkomst met de chieft, namelijk dat hij uw behandeling betaalde in ruil voor een huwelijk met u, reeds van toen u 17 jaar oud was (zie gehoor CGVS, p. 6). Het is niet aannemelijk dat u niet eerder van deze overeenkomst werd op de hoogte gebracht, zeker aangezien u verklaarde sinds uw 18 jaar vier keer zwanger te zijn geweest van (T.), zwangerschappen die steeds door uw pleegmoeder werden beëindigd (zie gehoor CGVS, p. 7). Hoewel uw ouders dus op de hoogte waren van uw relatie met (T.), zegden ze u niet dat u aan de chieft beloofd was. Gevraagd waarom uw ouders u dit dan niet meldden, verklaart u het niet te weten. Het is allerm minst aannemelijk dat uw ouders u niet eerder zouden uitgelegd of gemeld hebben dat u, gezien het geld voor uw behandeling dat ze van de chieft hadden ontvangen, diende te huwen met de chieft. Bovendien blijkt u ook niet te weten over hoeveel geld het ging, wat toch merkwaardig is. U blijkt er zelfs niet naar gevraagd te hebben (zie gehoor CGVS, p. 7). U weet ook niet te zeggen wanneer het huwelijk dan zou plaatsvinden (zie gehoor CGVS, p. 8) omdat ze u dat niet zouden gezegd hebben. U weet ook niet wanneer ze u naar de chieft gingen brengen, wat merkwaardig is omdat, aangezien men blijkbaar lang heeft gewacht om u in te lichten over het huwelijk zelf, het te verwachten valt dat men dan bij het grote nieuws ook meteen zou vermelden wanneer alles te gebeuren stond. U weet trouwens ook niet wanneer u uit Etoko wegvluchtte (zie gehoor CGVS, p. 5).

Verder blijkt u ook bijzonder weinig tot niets te hebben ondernomen om het huwelijk te vermijden, wat de doorleefdheid van uw verklaringen toch ernstig aantast. U verklaart immers niet met de chieft gesproken te hebben om af te zien van het huwelijk. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u dus nooit aan de chieft meldde dat u niet met hem wou trouwen (zie gehoor CGVS, p. 8, 9). U verklaart dat er niks aan de situatie kon gedaan worden. U kent nochtans geen andere meisjes die weigerden met de chieft te huwen, zodat u die situatie toch onmogelijk zo kan inschatten (zie gehoor CGVS, p. 8). Hoewel u enerzijds bijna niets blijkt te weten over de chieft, zou u wel op de hoogte zijn van het feit dat aan uw situatie, hoewel u geen precedents kent, niets meer te doen is. Uw kennis over hoe het er aan toe gaat bij de chieft is wel heel selectief te noemen. Uw passieve houding ten aanzien van de chieft staat trouwens in schril contrast met uw beweerd gedrag na uw vlucht uit het dorp, waarbij u meteen een u onbekende vrouw, van wie u dus de overtuigingen met betrekking tot gedwongen huwelijken niet kende, alles in verband met uw problemen vertelde.

Aangezien geen geloof meer kan gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw gedwongen huwelijk met de chieft, kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen

die u daarna zou hebben gekend en die daaruit voortvloeien. U verklaarde uw dorp ontvlucht te zijn en zo iemand leren kennen te hebben, (C.), die u dwong u te prostitueren in België. Gezien de manier waarop u met deze vrouw in contact kwam reeds niet geloofwaardig is kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u aangaande de gebeurtenissen na uw vlucht uit het dorp nog meerdere onaannemelijke verklaringen aflegde. Zo verklaart u gedurende vier dagen bij een vrouw te hebben verbleven die u aan (C.) voorstelde. Hoewel u meteen aan die vrouw al uw problemen vertelde en gedurende 4 dagen bij haar verbleef, kent u de naam van deze vrouw niet. U weet evenmin of die vrouw een gezin had (zie gehoor CGVS, p. 5). Later werd u door (C.) naar Douala gebracht waar u drie weken verbleef. U weet evenmin of er in het huis waar u verbleef andere mensen woonden, u verklaarde alvast niemand gezien te hebben (zie gehoor CGVS, p.9). U weet ook niet waar in Douala u gedurende die drie weken verbleef (zie gehoor CGVS, p. 9). U weet niet of (C.) gehuwd was of welk werk zij deed, hoewel u drie weken bij haar verbleef (zie gehoor CGVS, p. 9). Ten slotte weet u niet met welke documenten u gereisd hebt en onder welke naam of nationaliteit u gereisd hebt (zie gehoor CGVS, p. 6), wat, gezien de (mogelijkheid tot) strenge controles op de luchthavens, totaal onaannemelijk is. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou gereisd zijn, die voortvloeit uit de problemen die u in Kameroen zou gekend hebben en die ook van belang is voor de problemen die u nadien in België zou hebben gehad omwille van gedwongen prostitutie. Uw verklaringen betreffende de gedwongen prostitutie waarin u terecht kwam na uw problemen in Kameroen zijn bijgevolg niet geloofwaardig. U haalt geen actuele vrees ten aanzien van (C.) meer aan. Bovendien verklaart u niet te weten of u al dan niet gezocht wordt door (C.) (zie gehoor CGVS, p. 11), wat er alvast op duidt dat u geen problemen meer met haar had, sinds u in juli 2012 bij haar vertrok.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt tot slot geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling.

Zij vangt aan met een theoretische uiteenzetting van de principes die volgens haar van toepassing zijn. Vervolgens past zij deze principes toe op onderhavige asielaanvraag. Zij meent dat de bestreden beslissing steunt op niet-relevante, niet-correcte, niet-pertinente of niet-coherente overwegingen teneinde de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te onderbouwen.

Inzake de motivering omtrent het geplande gedwongen huwelijk, voert verzoekster aan dat deze niet afdoende is en de vereiste logische consistentie en feitelijke aanvaardbaarheid mist om draagkrachtig te zijn. Verweerder motiveert op oppervlakkige en algemene wijze, en dit in slechts vier zeer algemene paragrafen. Uit de beslissing blijkt niet dat verweerder verzoeksters verklaringen op een objectieve en afdoende wijze naging. De beslissing is gebaseerd op vooringenomenheid vanwege verweerder.

Verzoekster betoogt dat de vragen over het privéleven van de chieft niet doorslaggevend zijn voor haar geloofwaardigheid. Zij ziet niet in hoe deze vragen pertinent zijn bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid betreffende de overeenkomst tussen haar pleegouders en de chieft. Verzoekster benadrukt dat zij voor haar twintigste niet op de hoogte werd gesteld van de overeenkomst. Zij had een relatie, was nooit geïnteresseerd in politiek in haar geboorteplaats, is ongeschoold en heeft moeilijkheden met het onthouden van informatie. Haar gebrek aan kennis over de chieft sluit niet uit dat een overeenkomst werd aangegaan. Zelfs indien zij op de hoogte was over de in de bestreden

beslissing opgesomde informatie, dan nog zou dit niets hebben bijgebracht wat betreft de overeenkomst. Verweerder verwachtte informatie van verzoekster die zij niet hoefde te weten.

Verzoekster verklaart het gegeven dat zij niet wist wat de vrouw bij wie zij drie weken bleef deed voor werk, of er nog andere mensen woonden en waar zij verbleef doordat zij in een kamer woonde, doordat de vrouw er niet vaak was en doordat zij voor het eerst in Douala was.

Verweerder ondernam voorts geen pogingen om verzoeksters problemen ten aanzien van C. in België te onderzoeken. Het gaat echter om een probleem van mensenhandel. Dit is zeer ernstig en is gebonden aan haar problemen in haar thuisland. Verzoekster zette op duidelijke en aanneembare wijze uiteen dat zij werd blootgesteld aan prostitutie in België. Zij kon geen bijkomende informatie geven over de plaats waar zij dit deed gelet op haar korte verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich niet goed voelde wanneer zij asiel aanvraagde. Hiervan werd melding gemaakt en de vraag werd gesteld of zij eventueel misbruikt zou zijn geweest. Verweerder deed echter niet de moeite om dit na te gaan. Verzoekster vermeldde dat zij werd blootgesteld aan een vorm van mensenhandel en een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Dit vereist minstens bijkomende onderzoeksdaten.

Verzoekster baseert zich op artikel 4, punten 4 en 5 van de Richtlijn van 29 april 2004. Zij verklaarde fysiek te zijn mishandeld door haar pleegouders en in België verdere problemen te hebben gekend. Er zijn geen goede redenen om aan te nemen dat deze problemen zich niet meer zullen voordoen. Verweerder slaagde er niet in om het ongeloofwaardige karakter van de asielaanvraag aan te tonen, verzoeksters verklaringen aan de hand van objectieve en aanneembare elementen te weerleggen en zo het geleverde begin van bewijs te weerleggen. Verweerder zou wellicht niet tot de ongeloofwaardigheid hebben besloten indien met het voorgaande rekening zou zijn gehouden. Aldus werd nagelaten rekening te houden met alle relevante en pertinente feitelijke elementen.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster door middel van een aanvullende nota de volgende nieuwe stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7): de overeenkomst die op 11 juli 2009 werd opgemaakt tussen haar pleegvader en de chieft van Etoko en de geboorteaakte van één van verzoeksters broers. Zij betoogt dat de overeenkomst een onaantastbaar (aanvullend) begin van bewijs vormt van haar verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk. De geboorteaakte heeft betrekking op de broer die de overeenkomst, na lang zoeken, aan verzoekster overmaakte.

2.2.1. Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Tevens dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Verzoekster poneert op algemene wijze dat de bestreden beslissing zou zijn gebaseerd op vooringenomenheid. Zij brengt echter geen concrete gegevens aan waaruit dit blijkt en toont niet aan dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille

van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7. In zoverre verzoekster op louter algemene wijze poneert dat de bestreden beslissing slechts op oppervlakkige en algemene wijze zou zijn gemotiveerd, alsmede dat de bestreden motivering consistentie en aanvaardbaarheid mist, dient te worden opgemerkt dat dit algemene en niet nader uitgewerkte betoog geenszins van die aard is dat het de concrete motieven kan ontkrachten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Verzoekster baseert haar asielaanvraag en de aangevoerde vrees op het feit dat zij zou zijn ontsnapt aan een gedwongen huwelijk met de chieft van haar dorp.

Vooreerst laat zij de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar inzake de door haar geschetste gang van zaken wordt gemotiveerd:

“Ook andere verklaringen tonen aan dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen gedwongen te zijn geweest met de chieft te trouwen. Zo verklaarde u dat u reeds 20 jaar was toen uw pleegmoeder u meldde dat u zou moeten trouwen met de chieft. U verklaarde voordien van niks geweten te hebben (zie gehoor CGVS, p. 7). Nochtans dateerde de overeenkomst met de chieft, namelijk dat hij uw behandeling betaalde in ruil voor een huwelijk met u, reeds van toen u 17 jaar oud was (zie gehoor CGVS, p. 6). Het is niet aannemelijk dat u niet eerder van deze overeenkomst werd op de hoogte gebracht, zeker aangezien u verklaarde sinds uw 18 jaar vier keer zwanger te zijn geweest van (T.), zwangerschappen die steeds door uw pleegmoeder werden beëindigd (zie gehoor CGVS, p. 7). Hoewel uw ouders dus op de hoogte waren van uw relatie met (T.), zegden ze u niet dat u aan de chieft beloofd was. Gevraagd waarom uw ouders u dit dan niet meldden, verklaart u het niet te weten. Het is allerm minst aannemelijk dat uw ouders u niet eerder zouden uitgelegd of gemeld hebben dat u, gezien het geld voor uw behandeling dat ze van de chieft hadden ontvangen, diende te huwen met de chieft.”

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Uit verzoeksters gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat zij een frappant gebrek aan kennis vertoonde en nauwelijks informatie kon verstrekken over de persoon met wie zij diende te huwen hoewel deze nochtans de chieft was van haar dorp. Zij wist niet hoelang deze persoon al chieft was, kon niet aangeven wie zijn voorganger was en wist niet door wie hij opgevolgd zou worden. Evenmin wist zij hoeveel kinderen de chieft had en wie deze kinderen waren. Wie de eerste vrouw van de chieft was, hoeveel vrouwen de chieft had en welke namen zij hadden, wist verzoekster ook niet. Verder verklaarde zij dat de chieft een belangrijke functie had in de CPDM doch kon zij niet preciseren welke functie dit was. Verzoekster tracht haar verregaande gebrek aan kennis

over de chieft met wie zij beweerdelijk diende te huwen ten onrechte te vergoelijken. In tegenstelling met wat zij voorhoudt, mocht deze kennis weldegelijk van haar worden verwacht. Verzoekster woonde immers haar hele leven in hetzelfde dorp als de chieft en deze persoon bekleedde een belangrijke publieke functie en stond in de belangstelling. Verzoekster verklaarde in dit kader, gevraagd of zij de chieft kende: *“Ja, ik ken hem. Soms zijn er bijeenkomsten volgens de traditie en dan kwam hij naar buiten om iedereen te begroeten”* (administratief dossier, stuk 5, p.2-3, 7, 9). Aldus kon redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster in de loop der jaren toch enige informatie omtrent de chieft zou hebben vernomen. Minstens kon worden verwacht dat zij zich over deze persoon zou hebben geïnformeerd gedurende de twee maanden waarin zij nog in het dorp verbleef nadat zij vernam dat zij met de chieft zou dienen te huwen.

Verzoekster bleek voorts onwetend en vertoonde een gebrek aan interesse voor de overeenkomst die zou hebben geleid tot het gedwongen huwelijk en over het nakende huwelijk. Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat zij niet wist hoeveel geld aan de basis van de overeenkomst lag en dat zij hiernaar, hoewel dit kon worden verwacht, zelfs niet vroeg. Evenmin wist zij wanneer het huwelijk dan wel zou plaatsvinden en wanneer zij naar de chieft zou worden gebracht. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeksters pleegouders haar omtrent het voorgaande zouden hebben ingelicht wanneer zij haar op de hoogte brachten van de gemaakte afspraak en het nakende huwelijk.

Verder is het geenszins geloofwaardig dat verzoekster, ondanks dat zij ervan uitging dat een blijvende weigering om met de chieft te huwen ertoe zou leiden dat zij zou worden gedood, gedurende twee maanden niets ondernam om een gedwongen huwelijk met de chieft te voorkomen of te ontlopen. Zij sprak hierover niet met de chieft doch ging ervan uit dat er niets aan de situatie kon gedaan worden en *“bleef gewoon weigeren”*, en dit tot op het ogenblik waarop de chieft daadwerkelijk mannen naar haar woning zond om haar te komen halen (*ibid.*, p.8). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster zou hebben getracht de chieft op andere gedachten te brengen of dat zij, zo zij er werkelijk van uit ging dat de situatie toch niet kon worden gewijzigd en dat zij zou worden gedood indien zij zou blijven weigeren, eerder een oplossing zou hebben gezocht in plaats van eenvoudigweg in het dorp te blijven tot de chieft personeel zond om haar te komen halen.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster niet kon preciseren wanneer zij haar dorp zou zijn ontvlucht en in dit kader niet verder kwam dan te stellen: *“Ik ben het vergeten. Ik kan het mij niet meer herinneren”* (*ibid.*, p.5), hetgeen niet aannemelijk is gelet op de impact van deze beslissing op haar levensloop.

Ook de verdere gang van zaken, zoals geschetst door verzoekster, is niet aannemelijk. Zo is het niet geloofwaardig dat zij één uur na het dorp te zijn ontvlucht in een buurdorp dat net als haar eigen dorp onder de controle van de chieft stond onmiddellijk en spontaan haar volledige problemen uit de doeken zou doen aan een volslagen onbekende, en dit zonder zich er eerst zelfs maar van te vergewissen hoe deze onbekende stond tegenover de chieft en tegenover gedwongen huwelijken (*ibid.*, p.3, 5). Verzoekster legde bovendien erg vage verklaringen af over deze onbekende, die haar vervolgens zou hebben geholpen en die haar in contact zou hebben gebracht met C. Hoewel zij vier dagen bij deze vrouw zou hebben verbleven en deze vrouw haar zou hebben geholpen, kende zij zelfs de naam van deze vrouw niet. Of deze vrouw een gezin had, wist zij evenmin. Verder wist zij niet waarom deze vrouw haar hielp (*ibid.*, p.5).

De vaststelling dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de onbekende vrouw die haar in contact zou hebben gebracht met C., doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent C. en omtrent de problemen die zij later, in België met deze persoon zou hebben gekend. Verzoekster legde over haar verklaarde verblijf gedurende drie weken bij deze persoon in Douala en over deze persoon bovendien erg vage verklaringen af. Zo kon zij niet aangeven waar in Douala zij precies zou hebben verbleven en wist zij niet in welke wijk zij verbleef. Of C. daar alleen woonde en of er iemand anders in het huis woonde, wist zij evenmin. Voorts wist zij niet of C. al dan niet gehuwd was, noch of C. al dan niet kinderen had. Hoe oud C. was, kon zij ook niet aangeven. Welk beroep C. had, wist zij evenmin (*ibid.*, p.9). Verzoekster tracht ook deze vaagheden ten onrechte te vergoelijken. Indien zij daadwerkelijk drie weken bij C. had verbleven en met deze persoon naar België was gereisd, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij, ook indien zij in Douala in een kamer verbleef en C. er niet vaak was, over dit verblijf en over deze persoon meer informatie zou kunnen verschaffen. Bovendien is het in dit kader niet aannemelijk dat verzoekster, hoewel zij over de persoon in kwestie nagenoeg niets verklaarde te weten, zich in Kameroen nooit vragen zou hebben gesteld bij

deze persoon en bij haar reis naar en verblijf in Europa. Desalniettemin zou zij zich nooit hebben afgevraagd wat zij precies zou moeten doen na aankomst in Europa en hoe zij alhier zou kunnen verblijven (*ibid.*, p.9).

Dit klemmt nog des te meer daar verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg naar België en over deze reisweg, die zij samen met C. zou hebben afgelegd, ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoekster laat in dit kader de bestreden beslissing volledig onverlet waar wordt gemotiveerd:

“Ten slotte weet u niet met welke documenten u gereisd hebt en onder welke naam of nationaliteit u gereisd hebt (zie gehoor CGVS, p. 6), wat, gezien de (mogelijkheid tot) strenge controles op de luchthavens, totaal onaannemelijk is.”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster over haar reisweg incoherente verklaringen aflegde. Bij de DVZ bleek zij niet in staat aan te geven met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.35). Bij het CGVS bleek zij hiertoe anderhalf jaar later vreemd genoeg echter wel in staat (administratief dossier, stuk 5, p.6).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en aan de problemen die zij in de nasleep hiervan met C. zou hebben gekend in België. De loutere vaststelling dat bij het indienen van haar asielaanvraag werd genoteerd dat zij verklaarde zich niet goed te voelen en dat dit mogelijks te wijten was aan het gegeven dat zij een slachtoffer was van mensenhandel of werd misbruikt kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

Evenmin kunnen de ter terechtzitting neergelegde documenten de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters relaas herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Wat betreft de geboorteakte van haar broer, dient te worden opgemerkt dat deze, nog daargelaten dat verzoekster haar eigen identiteit niet aantoonde, geen elementen bevat die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

De neergelegde, in tweevoud opgestelde overeenkomst kan hieraan evenmin afbreuk doen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit handgeschreven stukken zijn waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en die door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kunnen zijn opgesteld. Bijgevolg kan hieraan, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, bezwaarlijk enige bewijswaarde worden gehecht. Dit klemmt des te meer daar het bevreemdend is dat beide documenten, hoewel deze dezelfde inhoud bevatten en bijgevolg een overeenkomst zouden betreffen die in tweevoud werd opgesteld, in een volledig verschillend handschrift zijn opgesteld. Tevens is het niet aannemelijk dat de neergelegde documenten, zoals verzoekster verklaart ter terechtzitting, de enige twee originelen betreffen van de overeenkomst. Dat zij bij machte was om de enige twee originelen te bekomen en dat de chieft en haar pleegvader bijgevolg zelf over geen mogelijkheid meer zouden beschikken om het bestaan van de overeenkomst aan te tonen, is niet plausibel.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS